

La Carrera sense final

Descoberta dels animals domèstics del barri

Presentació

La relació afectiva dels infants amb el seu barri o població passa, en gran part, per la descoberta espontània i les experiències vivencials dels elements significatius d'aquest entorn immediat, així com per la comunicació d'aquestes descobertes.

La relació dels infants amb la gent més propera a ells, és a dir amb els veïns amb qui comparteixen aquest territori, és un factor clau en la cohesió social i la qualitat de vida.

La nostra proposta consisteix a conèixer gent del barri que vulgui mostrar-nos els animals que tenen a casa i explicar-nos-en les característiques, la cura, la història.

La majoria dels infants estimen o senten molta curiositat pels animals, i voldrien tenir-ne a casa. Són éssers vius que es mouen, que respiren, que mengen, que juguen..., igual que fan ells. Els nens i nenes són capaços d'observar-los hores i hores i treure conclusions d'allò que fan, amb una lògica aclaparadora. Sense adonar-se'n investiguen, descobreixen, fan hipòtesis, valoren; igual que fa un científic amb els seus experiments.

Amb aquesta proposta pretenem, doncs:

- Aproximar-nos a l'observació dels animals domèstics i familiaritzar-nos amb les seves necessitats en tant que éssers vius.
- Entendre que els animals domèstics no són una joguina, són éssers vius que necessiten que els cuidem i els estimem.
- Conèixer una nova dimensió del propi barri a partir dels animals domèstics que l'habiten.

L'ingredient per al te màgic que aquest cop hauran d'aconseguir els infants serà un grapat de menjar d'animal.

Objectius educatius

1. Sentir curiositat pel barri i per les persones que l'habiten.
2. Desenvolupar una actitud positiva de coneixement i estima envers els animals i les seves característiques.
3. Sensibilitzar-se davant el dret de la vida i la qualitat d'aquesta de tots els éssers vius, especialment els animals.

4. Acostumar-se a les normes bàsiques de seguretat en el seu comportament viari pel barri: semàfors, andanes, trànsit per carrers i places...
5. Acostumar-se als rituals de tracte social que fan la convivència més agradable: saludar, dir si us plau, donar les gràcies, no cridar ni interrompre, escoltar i deixar parlar...
6. Reconèixer en el seu entorn, allò que està malament (els comportaments agressius, egocèntrics o elitistes) enfront d'allò que està bé (els comportaments respectuosos, solidaris o afectuosos).
7. Desenvolupar l'atenció, la concentració i la capacitat d'expressar-se en el diàleg entre iguals i amb adults.
8. Gaudir de les activitats i la vida de grup, el valorin positivament i tornin a casa contents, explicant el que han fet.

nenes arriben a l'esplai es troben amb un senyal ben marcat al mesurador d'alçada; el gotet que havien omplert de te màgic, totalment sec, i una carta amb lletra grossa i dibuixos que diu:

Estimats amics i amigues,

Amb cada te que prepareu creixu una mica més! Recordeu que petitona que era abans? Encara em falta molt per créixer, però.

Si us plau, insistiu al Barreter i al Conill Blanc perquè recordin els ingredients que falten! Estic desitjant arribar a la meua alçada...

Fins aviat i moltes gràcies,

Alícia

• **Escoltem el conte La carrera sense final**

Tot just acabem de llegir la carta quan apareixen el Conill Blanc i el Barreter, barallant-se, com de costum. El Conill Blanc porta un plànol molt maco del barri, fet amb traços gruixuts i molts dibuixos, també porta diversos llibres amb moltes il·lustracions i fotografies d'animals domèstics. El Barreter, que va fet un nyap, com sempre, porta diverses pàgines arrencades de qualsevol manera d'una revista, amb fotografies d'animals, electrodomèstics i cotxes.

El Barreter i el Conill Blanc s'estan discutint arran dels animals del País de les Meravelles.

El Conill Blanc opina que la majoria són uns ganduls, uns aprofitats, que sempre deixen la feina per als altres. Una mica com el Barreter, vaja.

Però el Barreter no hi està d'acord, i diu que això ho pensa el Conill Blanc perquè sempre va de bòlit i no s'atura a conèixer ningú.

El Conill Blanc vol trobar altres animals per convidar-los al País de les Meravelles, i per això porta un plànol del barri. El Barreter diu que ell en coneix molts, d'animals d'aquest barri, i ensenya les pàgines que ha arrencat.

Els infants escolten la discussió entre el Barreter i el Conill Blanc i intervenen per aclarir, al Barreter, que les neveres no són animals, ni els cotxes tampoc.

Els demanen quin és l'ingredient que cal posar al te. El Barreter no el recorda, però creu que té a veure amb els animals del País de les Meravelles. De manera que tots seuen al voltant i escolten una història que, a mitges, els expliquen el Conill Blanc i el Barreter.

En el conte original d'Alícia, l'episodi es diu "Una cursa política i un conte que porta cua".

Sinopsi

Alícia i tots els animals que han caigut al "mar de llàgrimes" neden cap a la riba. Han quedat ben molls i, per eixugar-se, l'Ocell Babau proposa de fer una cursa "política", que consisteix a córrer en qualsevol direcció sense cap ordre establert. Un cop secs, el Ratolí comença a explicar la seva història, però s'enfada i se'n va. Alícia explica com recorda la seva gata Dinah, i els animals, atemorits, se'n van i la deixen.

Un cop el Conill Blanc i el Barreter han acabat el conte, el Conill Blanc demana al Barreter que faci memòria. El Barreter intenta recordar, es despista, mig s'adorm (i l'hem d'espavilar), però finalment:

Ah, sí, l'ingredient era un grapat de menjar d'animal!

• **Què ens proposen el Conill Blanc i el Barreter?**

Llavors el Conill Blanc i el Barreter proposen als nens i nenes un seguit d'activitats per ajudar Alícia a créixer novament:

- Anar a conèixer diferents animals que viuen al barri i les persones que en tenen cura, fer entrevistes i fotos per conèixer millor els seus costums.
- Fer una pàgina gegant de diari amb tots els nostres descobriments.

Centre d'Interès i Ambientació

• **Arribem a l'esplai: Alícia ha crescut!**

Com totes les activitats del centre d'interès, aquesta comença amb la constatació que Alícia ha crescut. Per tant, quan els nens i

- Provar nosaltres també de fer una “carre- ra sense final” com la del conte, amb un tros de roba molla i comprovar si realment s’asseca.

• Fem el te màgic

Arriba el moment de fer el te màgic. Prepararem la tetera amb l’ aigua i una mica de cada ingredient que em aconseguim en les nostres visites. Remenem i remenem, cantant unes quantes cançons fins que el te està preparat.

Amb un cullerot, el monitor o monitora aboca una mica de te al got d’Alícia (que ha de ser proporcional a la mida d’Alícia actual), i el deixa en un lloc visible i arrece- rat.

Descripció de l’ activitat

Activitats

1. La visita als animals

La preparació de la visita

L’equip de monitors i monitores haurem d’haver buscat prèviament 4, 5 o més famí- lies del barri que tinguin un animal domès- tic, que ens permetin veure’l en el seu hàbi- tat normal i es prestin a explicar-nos la seva

manera de viure. També hauran de col·laborar entregant, als infants, uns tros- sos de roba (que els haurem donat nosal- tres) amb la caricatura de l’animal.

Explicarem, als infants, que sortirem en grupets petits i que cada grupet anirà a veure un animal diferent, a casa d’uns veïns diferents que ens estan esperant. Cada equip portarà una càmera de fotos, una lli- breta i un llapis.

Però abans d’anar a veure els animals, pre- guntarem als infants qui té animals a casa. Els que en tinguin, poden donar moltes idees i explicar algunes anècdotes.

Després farem una llista amb lletra molt grossa de les coses que podem esbrinar de cada animal, i la penjarem a la paret. Entre tots els nens i nenes van sortint diferents idees:

- El van comprar? El van rebre de regal? El van trobar?
- Com es diu?
- Què menja i què beu?
- Es posa malalt?
- On dorm? Dorm molt?
- Se l’ha de vacunar?
- Que mossega o esgarrapa?

- Es posa trist, alegre, nerviós, o a vegades té por?
- Com es renta?
- Amb qui juga?
- Es fa molt pesat o costa molt ocupar-se d’un animal?

Fem equips i veiem on hem d’anar

Fem equips de 4 a 6 membres com a màxim, acompanyats d’un monitor. Cada equip rep un sobre tancat amb un plànol gran a dintre (com a mínim de mida DIN- A3).

El plànol és molt esquemàtic, però hi són representades les cases que s’han de visitar per tots els grups. La que “toca” està mar- cada amb una creu, o una fletxa, i també amb la cara de l’animal que coneixerem.

Un cop al carrer, amb els nens i nenes més grans podem orientar el mapa de manera que dedueixin per on han de tirar. Podem fer que el camí que han de seguir estigui senyalat amb una línia discontinua o fletxe- tes.

Per als infants més petits, el mapa és més aviat un element “escenogràfic” o d’am- bientació. Tanmateix, encara que l’orienta- ció a partir del mapa no sigui possible, el

fet de portar-ne un i de seguir-lo dona un cert relleu a l’activitat i ajuda a identificar el mapa com a objecte interessant.

A la casa dels veïns

Imaginem-nos que arribem amb un equip de nens i nenes a casa de la senyora Lour- des, que té un gos de raça Yorkshire petit i molt bufó. El sentim bordar abans d’obrir la porta, i un nen del grup ens agafa la mà. Té una mica de por.

La veïna ens estava esperant. Ens fa passar al menjador. Els nens i nenes estan una mica tallats, perquè no és cap casa que coneguim. Però potser algun d’ells coneix la senyora Lourdes: és la carnissera del barri.

La senyora Lourdes ens mostra el Kevin, el seu gosset. Diu que li va posar Kevin perquè és el nom d’un actor americà que li agrada molt. Els nens i nenes comencen a fer-li preguntes.

La senyora Lourdes ens fa passar al safai- reig, on veiem el plat d’aigua i de menjar del Kevin. També ens ensenya on dorm, i contesta totes les preguntes. La història del Kevin té a veure amb una altra veïna, que tenia una gossa de Yorkshire. Quan va criar, com que era molt amiga seva (la veïna, és clar), li va donar un dels cadellts, que va resultar ser el Kevin.

Mirem que els infants es recordin de totes les preguntes que havíem pensat prèviament, i també que la nostra veïna pugui posar exemples clars de l'esforç que representa tenir cura d'un gosset, però també de la satisfacció que comporta.

Amb molta educació, li demanem un grapat de les galetes seques que menja el Kevin, i li expliquem per a què les volem. La senyora Lourdes ens en prepara una bosseta i, com que és molt simpàtica i amable, abans de marxar ens dóna unes tires llargues de roba, amb forma de corbates, amb el dibuix de la cara del Kevin en un extrem. També ens ofereix galetes i llimonada!

Després de menjar i beure, fem diverses fotos del Kevin i la senyora Lourdes amb nosaltres, i ens acomiadem donant-li les gràcies.

2. La pàgina gegant

Un cop tots els equips arribem a l'esplai, trobem un gran mural de 2 m X 2 m, fet amb papers de diari i amb forma d'una gran pàgina desplegada per la meitat. En aquest gran mural hi ha uns espais requadrats amb retolador o pinzell gruixut, per poder reflectir el resultat de la nostra investigació.

Distribuïm, als membres de l'equip, papers en blanc o quadrats de cartolines, llapis de colors o ceres. Després de condicionar una taula de treball, cada grup intenta contestar amb l'informació que ha recollit, a algunes de les qüestions que ens varem plantejar abans de sortir de visita. Mentre, un altre grup pot dedicar-se a imprimir les fotos més interessants de cada visita per enganxar-les al mural.

Un cop acabat, comentem els resultats i intercanviem anècdotes de les nostres visites.

Un punt important serà confirmar el testimoni que tots els veïns ens han donat en relació amb la cura de l'animal: costa un esforç, però realment s'ho val!

3. Muntem la Carrera sense final

Podem jugar a fer una autèntica "carrera sense final" com la del conte d'Àlicia, i comprovar si la roba molla tarda molt a eixugar-se.

En comptes de mullar-nos nosaltres, esquitxarem d'aigua (una mica només) els trossos de roba que cada equip haurà recollit a les visites i sortirem a jugar.

La carrera sense final (on, segons la història, tothom guanya) consisteix a córrer cap a qualsevol lloc i de qualsevol manera. Per raons òbvies de seguretat, hem de limitar un espai per fer-ho.

I també podem provar diverses maneres de córrer:

- Córrer imitant animals.
- Córrer amb una música determinada i parar-nos de cop quan la música s'atura.
- Córrer jugant "a seguir el rei".
- Córrer fent dibuixos a l'aire amb les robes, a veure quan triguen a eixugar-se.

Valoració

Valorem el nostre esforç

Un cop acabada l'activitat de la trobada, no oblidem valorar tots plegats com ha anat tot, en què ens hem esforçat i com hem pogut fruit de la nostra feina i dels nostres jocs.

Un esquema possible de valoració relacionada amb la proposta *La carrera sense final* és:

1. Ens ho hem passat bé? Ens hem divertit visitant els veïns i els animals del barri, fent la carrera i les altres activitats?
2. Hem estat bons amics i amigues? Hi ha hagut baralles?
3. Ens hem esforçat en aquelles coses que costen una mica (com ara no cridar, no llençar res a terra, tenir cura amb els materials, tenir paciència...)?
4. Hem estat ben educats amb els veïns? Estaran contents de nosaltres?

Doncs per tot això, la cara del gat de Cheshire que penjarem al mural serà trista, seriosa, contenta o molt contenta.